

HANS CHRISTIAN ANDERSEN PRIVIGHETOAREA PARTEA A II-A

Intr-o zi, la curtea Impăratului Chinei a sosit o lada pe care era scris "PRIVIGHETOAREA". "O fi vreo alta carte scrisa despre privighetoarea noastra" spuse împăratul, si...

...porunci curtenilor sa fie desfacuta lada aceea. In ea se afla o cutie de metal, iar in ea...

...era o privighetoare mecanica, maiestrit lucrata, din aur si pietre scumpe. Privighetoarea cu pricina era un cadou din partea Imparatului Japoniei catre Imparatul Chinei. Privighetoarea mecanica avea o cheie, care daca o rasuceai pasarea incepea sa cante. La gatul privighetorii mecanice, se afla prins un mesaj din partea imparatului Japoniei, catre Imparatul Chinei: "Privighetoarea Imparatului Japoniei e saracacioasa..." "...fata de aceea a Imparatului Chinei".

"Minunat lucru", au spus cu totii, iar omul care adusese darul, a primit titlul de "Mare Adicator de Privighetoori la Curtea Imperiala".

Cineva a fost de parere sa puna amandoua privighetorile sa cante deodata, numai ca treaba nu ieseia prea bine, caci fiecare canta in felul ei.

Maestrul de muzica a spus ca nu este vina privighetorii mecanice, ea fiind obisnuita sa cante intotdeauna dupa tact.

Au lasat-o deci sa cante singura, iar privighetoarea mecanica avea un viers la fel de frumos ca cel al privighetorei obisnuite, iar pe deasupra, ea era toata numai din aur si nestemate.

Privighetorea cea mecanica a cantat de 33 de ori aceeasi bucata, si toti s-au minunat, caci cantecul ei rasuna foarte frumos. Imparatul a spus ca acum trebuie sa cante si privighetorea cea adevarata, insa aceasta zburase in padure.

Imparatul s-a minunat de o asa intamplare, iar toti sfetnicii si-au dat cu parerea ca privighetorea cea adevarata este o pasare nerecunoscatoare.

Oricum, ei o aveau la palat pe privighetorea de jucarie,... ...iar aceasta le canta intr-una, fara ca macar sa oboseasca.

Maestrul de muzica al palatului imperial, cel in grija caruia fusese lasata

privighetoarea, a obtinut acordul imparatului Chinei, de a lasa pasarea sa cante pentru popor, in duminica urmatoare. Oamenii au fost incantati de viersul privighetorii mecanice.

Numai pescarul cel sarman, care o auzise si pe privighetoarea adevarata cum canta, a fost de parere ca pasarea mecanica duce viersul destul de bine, insa ii lipseste ceva pe care nici el nu-l poate defini.

“Până una următorul document, se hotărăște ca pângehetoarea să fie adevărată să fie izgonită din împărțite”.

In schimb, pasarea mecanica, statea la mare cinste in camera imparatului, fiind decorata cu titlul de “Cantaerata a laticului Majestatii Sale Imperiale”.

Si asa a trecut vreme de un an. In acest rastimp, imparatul, curtenii, si tot poporul chinez, au invatat pe de rost toate cantecele glasuite de privighetoarea mecanica, ba chiar le fredonau si ei, iar acest lucru ii bucura nespus.

Insa intr-o seara, in timp ce privighetoarea mecanica glasuia un cantec in camera imparatului, s-a auzit un sunet ca de arc rupt venit din pieptul pasarii, iar aceasta a incetat sa mai cante.

Imparatul a chemat de-ndata doctorul din palat, insa acesta nu putea face nici el mare lucru.

Dupa aceea, a fost adus la palat un ceasornicar renumit, care a demonstrat pasarea piesa cu piesa, a reparat ceea ce s-a mai putut, insa a dat urmatorul verdict. “Privighetorea mecanica nu va mai canta decat cel mult o singura data pe an, caci rotitele ei s-au tocit foarte mult, fiind cu neputinta de reparat sau inlocuit”.

Dupa cinci ani, imparatul s-a imbolnavit, iar poporul era foarte trist, caci il iubea mult pe acesta. “Main urmaritul document, se alege un alt imparat in locul celui vechi”.

Imparatul cel vechi statea toata ziua bolnav la pat, iar curtenii de la palat credeau ca acesta a murit deja. Prin urmare, cu totii mergeau acum sa se inchine noului imparat.

Oamenii se stransesera în fața palatului și-l tot întrebau pe întâiul sfetvnic cum îi mai merge împăratului cel vechi, dar acesta nu putea să le spună mare lucru.

Toata lumea nu mai vorbea decat despre acest lucru, pana si slujitoarele din palat tineau intalniri speciale unde discutau subiectul cu pricina.

Insa imparatul nu murise inca. Statea intins pe patul din camera sa, iar lumina lunii patrundea prin fereastra deschisa, luminandu-i deopotriva pe el si pe privighetoearea mecanica.

Imparatul abia mai putea sa rasufle, de parca l-ar fi apasat ceva greu pe piept. A deschis ochii si a vazut ca acolo statea insasi Moartea. Moartea ii luaase imparatului tot ceea ce avea el mai pret – coroana, steagul si sabia de aur.

De jur imprejur, ieseau de dupa perdeli fel de fel de chipuri, urate sau nostime – ele reprezentau gandurile rele si cele bune ale imparatului.

Gandurile il intrebau pe imparat daca isi mai aduce aminte de ele, si incepeau sa-i povesteasca acestuia fel de fel de intamplari din viata sa, iar pe el il treceau sudorile cand le auzea.

“N-am stiut ca e asa” spunea imparatul catre plasmuirile acelea. Apoi, urma: “Sa cante muzica! Sa bata toba cea mare, sa nu mai aud ceea ce spun gandurile!”.

Privighetoea aflase ca imparatul este bolnav, si venise sa-i cante, pentru a-i aduce mangaiere si speranta. In timp ce privighetoea canta, nalucile incepe sa paraseasca incaperea in care se afla imparatul.

In camera ramasese doar Moartea, dar si ea era fermecata de cantecul privighetorii, si tot o ruga pe aceasta sa nu-si sfarseasca viersul.

Privighetoea ii spuse Mortii ca va canta, daca aceasta va inapoia imparatului coroana, steagul si sabia de aur. Moartea primii, iar privighetoea canta si mai frumos.

Privighetoea a cantat apoi despre cimitirele linistite, acolo unde infloresc trandafirii cei albi, iar Moartea a fost cuprinsa de dorul de gradina ei, si a plecat de-ndata pe fereastra.

Imparatul a multumit privighetorii pentru ca a cantat asa de sublim, si nu s-a supărat pe el, desi fusese alungata din imparatie. A intrebat-o de rasplată, insa pasarea i-a reamintit ca fusese daruita cu lacrimile imparatului, care erau nepretuite in ochii unui artist precum ea.

✖
Apoi imparatul a rugat-o pe privighetoare sa ramana la palat, caci o va sfarma in bucatii pe pasarea mecanica. Privighetoarea il ruga pe imparat sa nu faca acest lucru, caci pasarea mecanica isi daduse si ea silinta atat cat putuse. Ea va veni la palat sa-i cante imparatului, insa in versurile ei se vor regasi si cei veseli, dar si cei tristi din impartie. Insa imparatul trebuia sa-i fagaduiasca privighetoarei un singur lucru.

✖
Imparatul ii spuse ca este gata sa-i promita orice pasarii, caci prezenta ei era nepretuita pentru el.

✖
Privighetoarea il ruga pe imparat sa nu dezvaluie supusilor sai, ca o pasare ii spune acestuia tot ceea ce se intampla in imparatia lui. Apoi isi lua zborul.

✖
Mai apoi, slujitorii au venit cu toti in iatacul imparatului, crezând că acesta murise, însă...

✖
...el s-a sculat din pat si le-a spus "Buna dimineata!".

✖
SFARSIT Сценарий Т. Семибратовой Редактор П. Северстянова
Художественный редактор В. Иванов Консультант Л. Сычев Студия
"Диафильм" Госкино СССР, 1978 г. 101000, Москва, Центр. Старадейский
пер., 7 Цену 0-30 D 304-78

✖
Deodata, s-a auzit de afara un cantec minunat. Venise privighetoarea cea adevarata, care statea pe o creanga si glasua atat de frumos, cum numai ea putea sa o faca.